

Herrer vilde gjøre deres til, at Landen i Hæren kunde blive en anden; det vilde være et godt Bidrag til 'at faae Befalingsmændenes Klasse rekruteret.

H. P. Jensen: Der er saavel af det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgkreds (Berg) som af det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojfen) fremfat en Betragtning, som ikke er fuldstændig rigtig, nemlig angaaende Reserverbefalingsmændene. I 1867 erkjendte man fra alle Sider, at vi ikke havde Naad eller Gyne til ved hver Afdeling at ansætte det Tal af Befalingsmænd, vi ansaa for ønskeligt under en Krig, og vi maatte derfor ty til Reserverbefalingsmænd. Derfor gik man til denne Institution. Men vilde man have Reserverbefalingsmænd, maatte man gjøre Et, og det har man aldrig gjort hos os og derfor have vi ingen Reserverbefalingsmænd faaet; man maatte sørge for at stille de Vilkaar, man fordrede opfyldte nogenlunde gunstige for de Paagjældende. Vi have fordret en for lang Uddannelsesetid, og det er den virkelige Grund til, at vi ikke ere istand til at faae Sekondlieutenanter og Korporaler. Naar det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgkreds (Berg) talte om, at vi ved Forslaget vilde rokke ved Gøderne i Hærløven, nemlig ved at berøve de unge Mænd, der ønske at blive Officerer, den Underdigning, de efter Loven have Afgang til, saa er det fuldstændigt urigtigt. Vi berøve dem aldeles Intet. Jeg veed ikke om, det ærede Medlem ved sine Udtalelser har ment § 81 i Hærløven. Denne fastsætter som Betingelse for at komme ind paa Korporalskolen, at Bedkommende skal være i Besiddelse af visse Kundskaaber — vi have rigtignok aldrig, skjøndt Hærløven nu er 12 Aar gammel, faaet at vide, hvori disse Kundskaaber egentlig skulle bestaa; der staar kun i Paragrafen, at Eleverne skulle kunne saameget af Danst, Regning, Historie og Geografi, Naturlære og Geometri, som man kan lære paa en af Landets bedste Folkehøjskoler i to Winterhalvaar, men vi have ikke faaet at vide, hvad man lærer der. (Lag: Der er givet Meddelelser nok derom.) Vi vide det alligevel ikke. (Lag: Saa kom til mig, Hr. Kapitaen!) Jeg skal komme privat til det ærede Medlem, men nøsfer nu at fortsætte. Altsaa, det er de Forandringer, der ere stillede, men Enhver vil vist finde det rigtigt, at de, der have taget artium eller en anden Examen, der stiller større Forandringer end de, der kunne gjøres af Elever fra Folkehøjskolerne, fritages for denne Prøve, og hvad Resten angaar, da er man nødsaget til at nedstemme Fordringerne saa meget som muligt, thi ellers faaer man ingen Korporaler. Der er saaledes i denne Paragraf i Hærløven en Dobbeltthed, som burde afhjælpes, men den har vi ikke rørt ved. Det maa da være § 89, som synes at ligge de to ærede Medlem-

mer saa meget paa Hjerte, nemlig Paragrafen om Officerskøleens næstnyngste Klasse, men heller ikke denne have vi tænkt paa at røre ved; derimod maa de Herrer ikke glemme, at Hærløven selv har gjort det muligt at skyde denne Klasse tilside (Berg; Nei!). Jeg mener Jo, og jeg skal som Bevis oplæse sidste Del af Paragrafen, § 89; den lyder saaledes: „Krigsministeren kan fritage for denne Prøve eller Dele af samme dem, som ved en anden af Landets Undervisningsanstalter have godtgjort fornøden Kundskab i de paagjældende Sag“. Det ligger altsaa i Krigsministerens Haand at fritage Enhver, der er Student eller har taget den udvidede Forberedelsesexamen, for Prøven. Der er altsaa ikke i vort Forslag tilfigtet nogenfømhelt Forandring. Naar dernæst det ærede Medlem (Berg) mente, at det var urigtigt af os ikke at følge den Vej, han ansaa for den rigtige, nemlig diskutere Spørgsmaalet videre i Hæruvalget, for at det kunde finde sin Belysning gennem en Betænkning, saa skal jeg have den Ære at forevise for Thinget denne lille Bog, der ikke indeholder Andet end Forhandlingerne i 1874—75 og 1875—76 om Forsvarsagen — ikke Betænkningerne, men alle de gyldne Ord, som ere blevne talte. Gaar man til Betænkningerne, vil man finde en umaadelig Masse Ting, der ere belyste i Betænkningerne, uden at vi derfor ere komne videre. Men naar der ikke er Lov om, at de Mangler, der ere oplyste fra Krigsministerens Side, ere tilstede, er det da ikke dem, der skulle afhjælpes, og vil man kunne forsøre, naar Sagen foreligger ren, tydelig og afsløret, saa at sige: Vi ville sende Sagen i Udvalg og afgive en Betænkning, men ikke videre. Jaar Hæren en eneste Befalingsmand, fordi det ærede Medlem (Berg) faar Leilighed til at skrive en Betænkning? Nei, vi ere virkelig ikke hjulpsne med Betænkninger og Belysninger, vi trænge overhovedet ikke til Ord. Dem have vi faaet Nok af. Og dog er det saa, at hver Gang man her taler om Forsvarsøsenet og om det varme Hjerte, som man har for Forsvarsøsenet, saa faae vi Ord nok; men man gaar aldrig over fra Ord til Handling. Saaledes er det gaaet mange Aar, og det er sandelig ikke for tidligt at komme ind paa en anden Vej. Her foreligger et Spørgsmaal, som ikke behøver lang Overveelse; det foregriber Intet; det rører ikke en Smule ved de Principer, paa hvilke Hærløven er bygget, man har ingen Realitetsindvendinger kunnet gjøre imod det, og man kan altsaa ikke skyde sig ind under anden Grund end den, at man ikke vil. Men jeg vil spørge, hvorledes tror man, det skal gaa Hæren, naar det bliver ved paa samme Maade som nu? Siden 1872—73 har Hærløven hvert Aar været forelagt til Behandling her, men man har aldrig for Noor villet røre ved Revisionen. Kun en Gang har man lavet en Lov; men den havde saadanne formelle Mangler, at den ikke kunde